

vore Underbalancer ved forøgede Indtægter, hvis vi da ikke ville resignere og skære en meget betydeligere Del af vore Udgifter bort, end der er nogen Rimelighed for vil ske. Den højtærede Minister har allerede antydnet, at en stor Foranstaltning, Københavns Banegaard, vil forøge vort *ekstraordinære* Budget ganske overordentligt. Men der kunde nævnes mange andre Foranstaltninger, som vi ere mere eller mindre enige om ere nyttige og heldige, og som vi forhandle om at gennemføre, men som ville forøge vore *ordinære* Udgifter med Millioner paa Millioner. Spørgsmaalet er altsaa først det: Ville vi resignere og indskrænke vore Udgifter? Ville vi ikke det, maa vi forøge vore Indtægter. I samme Forhold, som man giver efter for sin Lyst til at vinde ny Goder gennem Reforme og gennem Foranstaltninger som Jernbaner og slikt, i samme Forhold maa man ogsaa være beredt paa at forøge sine Indtægter. Efter min Opfattelse er det uundgaeligt at skride til at forøge Indtægterne, det burde sikkert allerede være sket tidligere. Jeg ser ikke, hvorfor man skal være tre Aar om at forhandle om den Forøgelse af Indtægterne, som med Lethed kan trækkes ud af Jernbanerne — og saa er det endda tvivlsomt, om Sagen bliver gennemført i Aar. Jeg har jo ikke været med i Forhandlingerne, og jeg ved derfor intet derom, men efter hvad man mærker, er der ikke nogen synderlig Drift i den Sag, og Samlingen nærmer sig dog sin Ende. Jeg betragter det næsten som en Slags Skandale, at man lader en saa lang Tid gaa hen med Forhandling, før man sørger for, at et Statsaktiv, der har kostet henvend 200 Millioner, kommer til at give en lille Procent i Indtægt. Ganske vist siges det nu, og jeg tvivler ikke om Rigtigheden deraf, at Jernbaneindtægterne ere i glædelig Stigning, ikke blot som Følge af Trafikkens Tiltagen, men ogsaa paa Grund af en Formindskelse i Udgifter. Dette sidste betyder for Resten ikke meget, dersom det er faldende Kulpriser, der have bevirket det; det er jo noget, man ikke kan bygge paa er af særlig Varighed. Og saa meget er i hvert Fald sikkert, at der ikke er god Mening i, at et saa betydeligt og kostbart Aktiv skal ligge hen uden at give større Udbytte. Se vi hen til andre Lande, saa forstaa man der ganske anderledes at faa saadanne Statsaktiver til at forrente sig. Dette er altsaa et Punkt, hvor jeg med Bestemthed

kan pege paa, at Driften til at skaffe sig større Indtægter ikke har givet sig rigtig Udtryk i Gerning. Jeg anser det for at være uheldigt, at man ikke tidligere har bragt disse Spørgsmaal frem, og jeg vil anse det for at være end mere uheldigt, dersom man vil sige: ja, omsider naa vi nok dertil. For mig staa det saaledes, at det allerede er paa høje Tid, ja egentlig for sildigt.

Nu vil jeg sige saa meget, for ikke at blive misforstaaet, at det skulde gøre mig meget ondt, om nogen vilde forstaa disse Udtalelser som et Angreb paa den højtærede Minister. Det er saa langt fra at være Tilfældet, at jeg netop tror, at den Slags Udtalelser her i Salen vil styrke Ministeren til at gennemføre det, som jeg er overbevist om er hans egentlige Ønske — uden at han dog har betroet mig det. Jeg kan saa godt forstaa, at en Minister er noget maalbunden; han maa tage Hensyn til Forhold og Omstændigheder, som vi andre — allerhelst naar vi staa i Oppositionen, den saakaldte Opposition — ikke ere underkastede. Men jeg kan forsikre ham om, at der er ikke et Ord af det, jeg har sagt, som jeg har ment skulde være en Misbilligelse af hans Holdning i denne Sag. Jeg erkender, at han kan have sine Grunde og sine gyldige Grunde til kun at udtale sig blidt og med Forbehold om Fremtidsudsigterne der, hvor jeg har udtalt mig skarpt og stillet Fordringerne mere præsent. Hvad Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af ny større Indtægter angaar, beklager jeg, at der egentlig kun har været Tale om at forøge allerede bestaaende Indtægter. En af de ny Indtægtskilder, vi have, den, der har ligget hen som en Reserve, som man kunde tage til, naar de vanskelige Tider kom, har man nu ganske vist efter min Mening udtømt, jeg vil næsten sige udtømt til Bunds, for at tilvejebringe en Omlægning af Skatterne. Det er naturligvis Formue- og Indtægtsskatten, jeg her sigter til, og hvis jeg ikke har hørt fejl, kom der Udtalelser fra min ærede Nabo til højre (Frijs-Frijsenborg), som omtrent gik i samme Retning. — Hvad jeg yderligere kunde ønske at pointere, er, at det ikke for mig er noget særlig glædeligt, at der paa indeværende Finanslov er en Mindreudgift paa de ekstraordinære Budgetter, thi det er netop paa dem, at man dog, naar det er nødvendigt, kan gøre Reduktioner. Der er jo desuden en Forøgelse af omtrent 2 Mill. Kr. paa de ordinære Udgifter. Den højtærede Minister brugte endog et saa